

ممنوع بودن اعتصاب سیاسی در آلمان؛ چرا؟ چگونه؟ چه وقت؟

فریده ثابتی

بیست دوم بهمن ماه هشتاد و پنج

برای پاسخ دادن به سؤال باید به تاریخ جنبش کارگری در آلمان رجوع کنیم تا متوجه شویم که چرا اعتصاب سیاسی با وجودی که حتی سازمان جهانی کار که آلمان نیز در آن عضویت دارد، آن را به عنوان اعتصاب در انتقاد به سیاست های اقتصادی و اجتماعی دولت مجاز می داند، در آلمان ممنوع شد:

هر مبارزه طبقاتی یک مبارزه سیاسی است (مانیفست کمونیست)، طبقه کارگر به عنوان طبقه ای در مقابل طبقه سرمایه دار که همه ی ابزارهای قدرت را در اختیار دارد، برای پیش برد اهداف خود در مبارزه و برای حفظ، تداوم و ارتقا دستاوردهای مبارزاتی خود مهم ترین ابزاری که در دست دارد اعتصاب است. چیزی که نه تنها شیره حیاتی طبقه سرمایه دار یعنی جریان سیال ارزش اضافی را موقتا قطع می کند بلکه می تواند همبستگی طبقاتی را تجدید و تقویت کند و مسیر را برای مبارزات آتی باز نماید. اعتصابات کارگری به عنوان مهم ترین ابزار مبارزه طبقاتی وقتی جنبه عمومی پیدا کند و به اعتصاب توده ای تبدیل شود می تواند سبب تغییرات مهم اجتماعی شود؛ به تغییر دولت و در ادیکال ترین حالتش به انقلاب اجتماعی بینجامد. به عنوان نمونه وقتی در مارس ۱۹۲۰ ژنرال کپ به کمک گارد ارهارد دست به کودتا زد، ۱۲ میلیون کارگر دست به اعتصاب زدند و اعتصاب در ادامه به اعتصاب عمومی تبدیل شد و دولت کودتا سقوط کرد. یا در اکتبر ۱۹۴۹ وقتی دولت به رهبری ادنایر قانون کار کارگاه ها را به مجلس برد، کارگران متال و معدن اعلام اعتصاب کردند. ادنایر در نامه ای به اتحادیه اخطار داد و این اعتصاب را امری سیاسی و درگیر شدن با حکومت خواند اما به هر حال مجبور شد که تا حدودی عقب نشینی نماید و تغییراتی در قانون ایجاد کند. در سال ۱۹۵۲ دوباره در اعتراض به طرح های دولت یک اعتصاب کوتاه چند صد هزار نفره ترتیب یافت که ادنایر آن را تبانی با کمونیست های شرق خواند. سپس مجلس قانونی را به تصویب رساند که طی آن اعتصابات کارگری به دو دسته اعتصابات مجاز و غیرمجاز تقسیم شد.

اعتصابات مجاز شامل اعتصاب در محدوده مسایل کار و مزد خوانده شد و اعتصابات دیگر از جمله اعتصاب در انتقاد به سیاست های دولت، اعتصاب حمایتی، اعتصاب اعلام نشده بدون مجوز، اعتصاب کارمندان دولت و اشغال کارخانه ها ممنوع اعلام شد. با وجود این قانون اما اعتصابات ازین نوع هیچ گاه به طور مطلق کنار گذاشته نشد که به مهم ترین آن ها اشاره می کنم:

ماه مه ۱۹۵۲ اعتصاب ۳۵۰ هزار کارگر در اعتراض به قانون اساسی کارگاه ها
ژانویه ۱۹۵۵ اعتصاب ۸۵۰ هزار کارگر برای مساله حق تصمیم گیری در صنعت ذغال سنگ.

دسامبر ۱۹۵۶ و ژانویه ۱۹۵۷ اعتصاب ۳۰ هزار نفره برای پرداخت دسمنزد به هنگام بیماری. مارس تا مه ۱۹۵۸ اعتصاب به صورت توقف تولید بر علیه تسلیح اتمی ارتش آلمان.
مه ۱۹۶۸ تحریم کار و تظاهرات علیه قوانین زمان اضطرار.
آوریل ۱۹۷۲ اعتصاب ۱۰۰ هزار نفره در حمایت از ویلی برانت.
مارس ۱۹۸۶ اعتصاب یک میلیونی علیه پارگراف شماره ۱۱۶ ضد اعتصاب.

فریده ثابتی

منبع: سایت کارگران پیشرو

سه شنبه، ۱۷ بهمن، ۱۳۸۵